

„Úsměv nestojí nic, ale udělá mnoho.“

*Nedávno přišla na redakční e-mail zpráva od Camerata žijícího v České republice. Zaujaly ho naše webové stránky a „rád by se proto o naší práci a vůbec o situaci v Česku dozvěděl víc“. Hlavně ho však udivil náš zájem o **Franca Fredu**, který je mimo Itálii, kde „jeho spisy i činnost byly vždy inspirací“, jen sotva známý. To zase zaujalo nás a zpráva se tak stala podnětem k rozhovoru, o který se nyní se čtenáři Délského potápěče z valné části dělíme.*

Camerata: Je mi 34 let, narodil jsem se v Miláně, ale už dlouho žiji v zahraničí, poslední roky v Praze. Nejdřív jsem se – z mladického „instinktu“ – začal zajímat o „zatrácení“ dějin 20. století: o všechny „fašismy“ poražené ve válce. Poválečná propaganda vítězů (*olocausto*, *denazificazione*, atd.) z nich udělala *male assoluto* (absolutní zlo). Později se můj zájem posunul k metapolitickým a metahistorickým aspektům. V Miláně jsem se pohyboval v několika *movimenti*, hlavně ve **Fronte Sociale Nazionale**, **Fiamma Tricolore** a dalších, menších. Říká se, že v italském „neofašismu“ je víc *capi* než stran, a to byl velký problém: všichni chtěli být *capi*... Někdo v dobré víře, někdo jako prospěchář; těžko to rozpoznat.

Jediný pravý *capo* mohl být Freda, „vikář“, ale v devadesátém třetím jeho **Fronte Nazionale** (nezaměňovat s **Fronte Sociale Nazionale**, pozn. DP) rozpustila italská „justice“ a Freda byl poslán ještě na tři roky do vězení. A byla to jediná strana, která byla rozpuštěná z důvodu „rekonstituování fašistické strany“ na základě **Scelbova zákona** a „antirasistického“ **Mancinova zákona**. Všechny ostatní „neofašistické“ strany, možná dvacet... i víc, vůbec neměly problém. Prostě systém poznal, že jediné pravé „riziko“ mohlo hrozit od Fredy.

Teď v Miláně, když tam občas jedu, navštěvuji jeden *spazio culturale*. Je to hlavně nakladatelství a nemá žádný politický cíl; často jsou tam setkání a konference. Ten prostor v posledních letech už třikrát vypálili. Bohužel, „antifašisté“ jsou v Miláně hodně aktivní; také jsou problémy s městskou policií, takže *militanza* v Miláně není snadná. V dalších městech, hlavně v oblasti Benátska (Verona, Padova) je situace o hodně lepší. Tam je sice často směs skinheads, Lega Nord a dalších *movimenti regionali*... ti nejsou moc spojení s antimoderním světonázorem, spíš s hudbou a stadiony (skinheads) a problémy s vysokými daněmi (Lega Nord). Ale pořád lepší „prostředí“ než v Miláně.

Délský potápěč: V Čechách žádný *neofascismo* po roce 1945 jako v Itálii pochopitelně neexistoval. Jen různých „protifašistických bojovníků“ přibývá dodnes. Až po roce 1989 se tu víc rozšířili různí holohlavci, *teste rasate*, obnovili se *nazional-conservatori*, národně-lidové (v dnešní hantýrce „populistické“) strany, ba i *monarchici* a podobní. Také po roce 2000 byla zdejší *scena piccola* orientována hlavně na předválečnou minulost nebo angloamericky. To jsme chtěli změnit. Začali jsme šířit myšlenky francouzské Nové pravice, německé konzervativní revoluce a italského tradicionalismu. Jedna místní Autorita pak prosadila vydání *Jezdit na tygru a Metafyziky sexu* u zavedených nakladatelství, další *Evolovy práce*, *opuscoli* jako *Orientamenti* a *La dottrina aria*, jsme už vydali sami. Je tu i několik lidí, kteří sledují a navštěvují CasaPound, máme tu „identitáře“. Jinak ale „pravá kultura“, no nic moc... Lidé spojení, jak říkáš, s „hudbou a stadiony“ tu snad ještě mají své stolky a kouty v nějaké

restauraci nebo hospodě, to platí, hlavně asi mimo Prahu, i pro některé „národovce“, „dělníky“ a „vlastence“, ale konkrétně lidé spojení s antimoderním *visione del mondo* netvoří moc ani ty „stolní společnosti“. Jsou roztroušeni po celé republice a komunikují, paradoxně, hlavně prostřednictvím internetu. Taková je situace.

C: V Miláně sedmdesátých let se „neofašisti“ pravidelně scházeli na Náměstí San Babila; jeho architektura má fašistický styl třicátých let. To byl „zákop“, „fronta“ neofašistů těch let proti rostoucím hnutím anarchistů a komunistů; ti měli heslo *uccidere un fascista non è reato* (zabít fašistu není zločin).

Na Piazza San Babila se scházeli bohatí i chudí, úplně mladí i starší, studenti i drobní zločinci, pracující i nezaměstnaní – od všeho něco. Sjednocovaly je ideály a styl, estetika. V těch

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

letech byl ten, kdo se považoval za „fašistu“, nebo i jen za „pravičáka“, skoro každodenně ve smrtelném nebezpečí. Aby člověk přežil, bylo potřeba hodně odvahy a silný *cameratismo*.

Před několika lety jsem v Praze v jednom obchodě s DVD objevil ke svému překvapení starý film *San Babila ore 20 un delitto inutile* (český distribuční název: *San Babila – 20 hodin*, pozn. DP). I když je jednoznačně prokomunistický a prolevičácký, atmosféra je *interessante*, zajímavá, poutavá, důležitá.

DP: Jestli v Itálii ten film zapadl, u nás určitý dopad kdysi měl, skoro „kultovní“, aspoň v Praze. O tom nakonec svědčí už to, že vyšel v edici „pro pamětníky“. Komunisti chtěli ukázat: „Podívejte na Západ, na ty fašisty!“ Ale někteří -náctiletí to pochopitelně viděli jinak: „Takoví chceme bejt!“. O neofašismu snad už něco zaslechli, ale nevěnovali tomu pozornost. Mysleli, že jde o nějaké „děduly“, veterány. A nejdnou to byli tihle *ragazzi!*

C: Ted' není snadné najít správné *Camerati* ani v Miláně, „komunita“ je malá, celkem tak tisíc lidí. Možná... Snazší je najít spíš „nostalgiky“ s tetováním „Dux“ a „Mussolini“, různé nonkonformisty, „stadionové“ typy... Nic proti nim, z těch všech někdy přijde někdo *in ordine*, i když u *hooligans* jsou některé typy opravdu zvrhlé.

CasaPound dělá hodně dobré práce, hlavně v Římě a ve střední Itálii (doufám, že se nestane „masovým hnutím“ se všemi riziky okolo toho). V severní Itálii je „identita“ občas také spojena s Lega Nord. To je „klasická“ strana. Moc rád ji nemám, ale v místních pobočkách jsou (ne často) někteří dobří *Camerati*. A i v Itálii v poslední době vznikla *Generazione Identitaria*, s dost mladými členy.

DP: Jaká je vlastně dnešní komunita Italů v Praze? Najde se v ní ještě nějaký *Camerata* podobného *visione del mondo*? Italové, umělci-řemeslníci, žili v Praze od středověku. Odtud Vlašská = Italská ulice, kde dnes sídlí *Istituto Italiano di Cultura Praga*. Někdy v devadesátých letech jsme se do tamní knihovny šli - úplně naivně - optat, zda nemají něco od Evoly nebo aspoň o něm. Seběhl se na nás tehdy podívat sám tehdejší *direttore*, aby se nás na oplátku zeptal, proč nás Evola zajímá a zda víme, že to byl *fascista*?

C: V Praze žádného *Camerata* neznám. Nemám moc kontaktů s italskou komunitou v Praze. Ve středověku to byli hlavně umělci-řemeslníci, teď jsou to většinou obchodníci a spekulanti (to se samozřejmě netýká jen Italů); je to znamení doby...

Osobně se pokládám za tak nějak „v exilu“. A řekl bych, že tady je teď, v téhle době, možné dýchat „lepší vzduch“. Byl tu ještě jeden „Ital v exilu“, *Camerata*, který žil několik let v Brně. Poznal jsem tam i některé nacionalisty z prostředí *hooligans* a z odporu (DS) - v té době měli dost problémy s procesy. A v Praze, během jedné demonstrace, jsem potkal skupinu mladých lidí z Ostravy, autonomní nacionalisty, podle mě dost zajímavé. V té době jsem ale nemluvil česky, takže jsme ztratili kontakt.

Od Evoly jsem četl *Gli uomini e le rovine*, a hlavně *Rivolta contro il mondo moderno*. To byl pro „náš svět“ základ. Evola po roce 1945 položil základy, na nichž se obrodila radikální pravice. Na existenciální a etické rovině dřív než na politické. Věděl, že obroda nemůže začít z poraženého fašismu. Evola nebyl fašista, s fašismem měl dost kontroverzí, ale viděl jeho pozitiva. To je historie. Ale Evola nás učil být *oltre*, jinými, *über historia*, nad dějinami; učil nás, že stát mezi troskami je možné, že vlast je tam, kde se bojuje za moje ideje (neboli za ideje, které jsem přijal). *La mia patria è là dove si combatte per le mie idee* - vlast se nemůže krýt jen s hranicemi moderních „národních států“, hlavně v městském chaosu, kde organické komunity už neexistují.

Umím si představit ten výraz ředitele *Istituto italiano di cultura Praga*. Ani v Itálii v žádné běžné knihovně nebo knihkupectví Evolovy knihy nemají. To jen ty „zvláštní“.

Piazza San Babila

DP: A na Délského potápěče jsi konkrétně přišel jak?

C: Náhodou jsem na stránkách Edizioni di Ar narazil na rozhovor s Fredou z roku 2014 a byl jsem překvapen, že je z Česka. Tak jsem se dostal na vaši stránku. Ještě víc jsem byl překvapen, že existuje český překlad *La disintegrazione del sistema*.

DP: Ten název prostě utkví. Přečetli jsme si ho někdy v druhé polovině 80. let v nějakém komunistickém pamfletu o „strategii napětí“ v Itálii. Po letech, když přišel internet, jsme zjistili proslulost toho titulu v jistém prostředí italské krajní pravice a význam, který mu připisují politologové, novináři i historici - od Ferraresiho po Nicolu Raa.

C: Je to důležitý text spojený spíš s konkrétní dobou přelomu šedesátých a sedmdesátých let. Od Fredy ovšem existují aktuálnější texty. A hodně pozoruhodné. Celá jeho vydavatelská a vychovatelská činnost má za cíl obrodit archaické zásady etiky. Odmítá lineární pojetí času, pokrokářství, individualismus hnaný ekonomickými zájmy. Šíří aristokratický a neosobní, *comunitaria*, světonázor cyklického času. Tahle reakce na modernitu netíhne ani tak k určitému historickému období jako k ontologickému počátku, *origine*, k původním formám krásy a souladu, které vznikaly v různých historických situacích a v různém stupni uskutečnění, *realizzazione*, v průběhu dějin.

DP: My ale přihlíželi právě k tomu historickému významu a proslulosti. Ze čtvrtého italského vydání jsme převzali i průvodní texty, které *La disintegrazione* zasazují do nadčasových a časných souvislostí. A navíc vše doplnili vysvětlujícími poznámkami pro českého čtenáře, který se s něčím takovým dosud neseťkal...

C: Není snadné překládat Fredovy texty, jeho sloh je rafinovaný a vybraný.

DP: Podařilo se získat stejného překladatele jako pro české vydání Evolova *Cavalcare la tigre*, což bylo pro nás důležité, jelikož i pro Fredu znamenalo toto dílo základní podnět. A protože jsme redakci textu věnovali velikou péči, dopadl překlad *La disintegrazione* snad i lépe než překlad „jízdy“.

C: Freda je hlavně *Editore* a knihy moc nepsal. Vyšla jeho dizertace o Platónovi, sebrané články (*In alto le forche: il '68 e il nichilismo*, „Il libro rosso della destra rivoluzionaria“ (Rudá

knížka revoluční pravice) *La Giustizia è come il timone: dove la si gira, va*) a nějaké rozhovory (*Parla Freda, Monologhi /a due voci/, L'albero e le radici*).

Cavalcare la tigre je „aristokratický“ brevíř aktivního nihilismu pro ty, kdo si nezvolili politiku, ale – jak říkal Evola – *apoliteu*. Je to „příručka přežití“ pro disidenty metapolitiky z času a světa, v němž jsou nuceni žít. Nejsou schopni je změnit, a tak se raději stahují do „aktivní samoty“ a aspoň v sobě se snaží ovládnout „tygra modernity“, aby je nesežral. Je to kontroverzní text, občas, v šedesátých a sedmdesátých letech, posloužil jako „alibi“ pro „transgresivní zkušenosti“ (ve smyslu „jít *oltre*“, za pravidla, a to i nadměrně) či malé „kompromisy“ s mocí, ne vždy čestné. Dnes je těžké soudit ta léta. I protože Itálie byla (a je) kolonie USA.

DP: To Česko pochopitelně také. Jak jsme se z důležitého satelitu „říše zla“ stali bezvýznamnou kolonií západních „dobráků“ popsala nedávno podrobně jedna zdejší ekonomka, **Ilona Švihlíková**... Ale zpět k „naší věci“. Freda má také stati ve sbornících *Risguardo* a určitě je i autorem většiny „dokumentů Národní fronty“, které vyšly pod názvem *I lupi azzurri*. Že moc nepíše, je nám právě sympatické. Ostatně to, co v *Rozmetání* napsal o „fyziognomii pravého Státu“ nebo jeho vykreslení „filigránu arioevropské kultury“ v předmluvě, je a zůstane v platnosti. Stejně platná zůstává i jeho kritická analýza „spektáku buržoazního státu“ coby „vlastnictví vlastníků“ („soukromé vlastnictví se nepočítá do státu, ale je samotným státem“), „diktatury kupců“ („obchodník vnutil všem vlastní sklony, vlastní touhy“) a „legalistického potlačování“ („právní stát“ = modla soudcokracie).

C: Nesdílím všechny Fredovy myšlenky, ale jeho spisy byly nejlepším „učitelem“, on byl, a stále je, pro italské *militanti* nejlepší „vikář“ nebo *capo*. I když v roce 1993 bylo v Itálii jen 0,5 % alogenních, první pochopil, že přichází katastrofa – mimoevropská imigrace. Freda byl prorok; dnes, po pětadvaceti letech, je jich v Itálii 10 % a v městech na severu skoro 20 %! A v roce 2030 bude v Miláně podle všeho 50 % alogenních...

Není přitom moc důležité, jestli jsou to „muslimové“ nebo třeba „zloději“. Prostě jsou *allogeni*, a když to takhle půjde dál, Evropané jako původní obyvatelstvo přestanou existovat. Protože kulturní obroda z *decadenza* je ještě možná, změnou výchovy, hodnot, politiky etc. **Ale když zmizí etnický substrát, není cesta zpět.**

V některých zemích je tento proces v pokročilém stádiu, například v Německu a ve Švédsku. Naopak s potěšením jsem zjistil, že tady, a ještě víc v Maďarsku a v dalších bývalých komunistických zemích, se zdá sebeobranný „instinkt“ vůči téhle katastrofě živější. I když jsou jeho důvody třeba *materiale*, „povrchní“ a „hrubé“, lze je přijmout. Tak jako přijmeme pomoc sousedů při požáru, protože se snaží uhasit oheň v našem domě, i když je jinak zrovna moc nemusíme.